

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžsk/4/2018
Identifikačné číslo spisu: 8014200701
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8014200701.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa 1/) B. C. Z. (do 16.06.2016 Dariusz Edward Pitera - ITI Media, IČO: 463 73 519), bytom F., právne zastúpený JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom v Prešove, Masarykova 2, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústrediu, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, za účasti ďalšieho účastníka (sťažovateľa 2/) A. D. D., bytom T., Poľská republika, zastúpeného JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom v Prešove, Masarykova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 18247-3/2014-BA zo dňa 12. marca 2014, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/46/2014-89 zo dňa 22. februára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník ako prvoinštančný správny orgán rozhodnutím č. 5920-33/2013-SK zo dňa 04.11.2013 rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) tak, že sťažovateľovi 2/ zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi sťažovateľa 1/ od 03.04.2013 podľa slovenskej legislatívy. Na odvolanie sťažovateľov 1/, 2/ žalovaná rozhodnutím č. 18247-3/2014-BA zo dňa 12. marca 2014 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) odvolanie zamietla a rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu potvrdila.

2. Rozhodnutie žalovaná odôvodnila tým, že po preskúmaní prvostupňového rozhodnutia v celom rozsahu dospela k záveru, že bolo vydané v súlade s príslušnou právnou úpravou. Sociálna poisťovňa,

pobočka Svidník, vykonala dňa 12.03.2013 kontrolu so zameraním na preverenie reálneho výkonu činnosti jeho zamestnancov na území Slovenskej republiky. V rámci vykonanej kontroly bolo zistené, že v registrovanom sídle spoločnosti neexistuje kancelária ani žiadna prevádzka zamestnávateľa. Kontrola tak bola vykonaná v kancelárii poverenej osoby vo S. u Ing. A. W.. Na tejto adrese zamestnávateľ navštevuje splnomocnenú osobu za účelom riadenia spoločnosti, pričom zápisnice z týchto stretnutí sa nevyhotovujú. Uchovávajú sa tu aj účtovné doklady, pracovné zmluvy, obchodné zmluvy, korešpondencia, faktúry a ďalšie písomnosti. Postupy pre činnosť firmy sa dojednávajú ústne. Sťažovateľ 1/ riadi svoju spoločnosť prevažne z miesta svojho trvalého bydliska v Poľskej republike (F., resp. zo S.. Záznamy z pracovných stretnutí neexistujú. Všetky písomnosti týkajúce sa zamestnancov sa nachádzajú u splnomocneného zástupcu. Písomný rozpis zadávania prác sa nevyhotovuje. V deň kontroly nebolo možné zistiť skutočný počet zamestnancov tohto zamestnávateľa, ktorí práve vykonávajú prácu na území Slovenskej republiky. Zamestnávateľ predložil formálne doklady, pracovné zmluvy, mzdové listy, výplatné pásky a evidenciu dochádzky, nepredložil však žiaden doklad o reálnom výkone práce zamestnancov v konkrétny deň na konkrétnom mieste, ako napr. vyúčtovanie cestovných dokladov, cestovné príkazy, a pod. Nebolo tak preukázané, že konkrétny zamestnanec reálne vykonával činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej republiky. Preto bolo rozhodnuté tak, že sťažovateľovi 2/ povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky zaniklo uplynutím dňa 03.04.2013 podľa slovenskej legislatívy, t. j. dňom skončenia platnosti formulára PD A1, ktorý bol vystavený na obdobie 01.10.2011 - 03.04.2013, t. j. v čase, kedy neexistovali pochybnosti o správnosti určenia uplatniteľnej legislatívy a splnenie podmienok na území Slovenskej republiky.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu sťažovateľa 1/, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovanej.

4. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že S.s.p. v ustanovení § 178 ods. 1 upravuje, že žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch. Podľa § 177 ods. 2 v spojení s § 199 ods. 3 S.s.p. ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom. Sťažovateľ 1/ uvedenú podmienku nesplnil. Z uvedeného teda vyplýva, že napadnutým rozhodnutím alebo opatrením musí byť žalobca ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch. Sťažovateľ 1/ v žalobe namietal, že správne orgány v preskúmaných veciach nedodržali zákonný postup, rozhodnutia sú nezákonné, arbitrárne, avšak ani v jednej žalobe okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí netvrdí žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Krajský súd uznal, že pri vydávaní rozhodnutí neboli dodržané procesné lehoty, avšak aj podľa názoru súdu toto procesné pochybenie nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, lebo ide o procesnú lehotu. Zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by sťažovateľ 1/ nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

5. Za nedôvodnú považoval krajský súd námietku sťažovateľa 1/, že sociálna poisťovňa pobočka a žalovaná ako organizačné zložky sociálnej poisťovne neboli oprávnené vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobu.

6. V súvislosti s postavením zúčastnenej osoby súd vychádzal z právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky o. i. v uznesení zo dňa 29.03.2017 č. k. 10Sžso/73/2015 - 67, kde bolo vyslovené, že zamestnanec bol účastníkom administratívneho konania, pričom mal právo podať samostatnú žalobu. Ak tak neučinil, mal možnosť byť účastníkom konania o žalobe zamestnávateľa s odkazom na § 250 ods. 1 druhá veta O.s.p. účinného v čase podania žaloby, resp. s odkazom na § 32 ods. 3 písm. a/ S.s.p. Aj najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach uviedol, že nemožno na tohto účastníka

konania nazerať ako na osobu, ktorá tvorí so sťažovateľom 1/ nerozlučné spoločenstvo práv (v zmysle § 250 ods. 3 O.s.p. resp. § 32 ods.3 písm. b/ S.s.p.), keďže práva zamestnávateľa a práva zamestnanca sú odlišné a nemožno konštatovať, že išlo o spoločné práva a povinnosti, hoci založené tým istým rozhodnutím. Súd poukázal na to, že sťažovateľovi 2/ nič nebránilo v tom, aby sa samostatnou žalobou domáhal ochrany svojich subjektívnych práv v zákonnej lehote dvoch mesiacov odo dňa vydania rozhodnutia žalovanej. Zároveň súd v tejto súvislosti poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2017 sp. zn. 9Sžo/3/2015 v obdobnej veci. Obdobne je úprava účasti v konaní pred správny súdom upravená v § 32 ods. 3 písm. a/ S.s.p.

7. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku, že bola porušená zásada dvojinstančnosti konania, pretože z obsahu predložených administratívnych spisov je nepochybné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňových rozhodnutí, pričom je notoricky známou skutočnosťou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Rozhodnutia žalovanej sú len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené. Takýto postup žalovanej umožňuje zákon o sociálnom poistení, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

8. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľom 1/ napadnuté rozhodnutia správnych orgánov boli vydané v súlade s ustanovením § 209 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, pretože v odôvodneniach rozhodnutí uviedli, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovali.

9. K ostatným námietkam sťažovateľa 1/ vo vzťahu k prejudikovaniu rozhodnutí v oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite krajský súd uviedol, že sťažovateľ v žalobách nenamietal v súvislosti s uvedenými námietkami porušenia konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, a aké subjektívne práva sťažovateľa 1/boli porušené.

10. Po preskúmaní rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím krajský súd dospel k záveru, že k porušeniu subjektívnych práv sťažovateľa 1/ nedošlo, rozhodnutia a postup žalovanej boli v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 S.s.p.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

11. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovatelia v kasačnej sťažnosti namietali rovnaké skutočnosti ako v podanej žalobe a v administratívnom konaní, teda že v priebehu administratívneho konania došlo k porušeniu ich subjektívnych práv. Sťažovatelia ďalej namietali nedostatočne zistený skutkový stav veci, v dôsledku čoho sú napadnuté rozhodnutia žalovanej nepreskúmateľné a arbitrárne. Žalovaná počas vykonávania kontroly neformulovala ako spornú, pochybnú, či pre posúdenie podstatnú okolnosť práve reálny výkon práce zamestnancov sťažovateľa, a preto ak si žalovaná nevyžiadala od sťažovateľa 1/ iné dôkazy a listiny, než ktoré jej sťažovateľ 1/ predložil, a ani sama nevykonala ďalšie dokazovanie, nemal sťažovateľ reálnu možnosť preukázať reálny výkon práce svojich zamestnancov. Sťažovatelia naďalej trvali na tom, že v administratívnom konaní nebola dodržaná zákonná lehota na rozhodnutie a preskúmaným rozhodnutím došlo k „akceptovaniu“ nezákonného retroaktívneho rozhodnutia. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžo 90/2015 zo dňa 14.12.2016 v skutkovo a právne obdobnej veci namietali, že žalovaná nemala právomoc rozhodnúť o určení tzv. uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k osobám nachádzajúcim sa v rovnakom postavení ako sťažovateľ 2/. Žalovaná v rozhodnutí č. 8519-5/2012-BA zo dňa 28.06.2012 v skutkovo a právne obdobnej vec zrušila rozhodnutie svojej organizačnej zložky.

12. Na základe uvedeného navrhli, aby kasačný súd rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie, prípadne aby ho zmenil a zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej v

spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu.

B)

13. Žalovaná vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že sťažovatelia neuviedli v kasačnej sťažnosti také námietky, ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovanej, a preto navrhla, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. septembra 2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

15. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu proti preskúmanému rozhodnutiu o zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti sťažovateľovi 2/ ako zamestnancovi sťažovateľa 1/, ako aj rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiam predchádzajúce, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovanej, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľov sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovanou, ako aj sťažovateľmi, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou.

Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo viacerých členských štátoch podlieha právnym predpisom členského štátu bydliska, ak takáto osoba vykonáva podstatnú časť svojej činnosti v tomto členskom štáte, alebo ak je zamestnaná vo viacerých podnikoch, alebo ju zamestnáva viacero zamestnávateľov, ktorých registrované sídlo alebo miesto podnikania je v odlišných členských štátoch.

Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa článku 16 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 zo 16.09.2009 ktorým sa

stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“):

1. Osoba, ktorá vykonáva činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch informuje o tejto skutočnosti inštitúciu, určenú príslušným úradom členského štátu bydliska.
2. Určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú so zreteľom na Článok 13 základného Nariadenia a Článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určenej inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.
4. Ak existuje neistota vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov, v dôsledku ktorej je potrebné, aby inštitúcie alebo úrady dvoch alebo viacerých členských štátov na požiadanie jednej alebo viacerých inštitúcií určených príslušnými úradmi dotknutých členských štátov alebo samotných týchto úradov navzájom rokovali, určia sa právne predpisy uplatniteľné na dotknutú osobu vzájomnou dohodou a so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a príslušné ustanovenia článku 14 vykonávacieho nariadenia.
5. Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli predbežne alebo definitívne určené za uplatniteľné, to bezodkladne oznámi dotknutej osobe.
6. Ak dotknutá osoba neposkytne informácie podľa odseku 1 uplatnia sa ustanovenia tohto článku na podnet inštitúcie určenej príslušným úradom členského štátu bydliska len čo je o situácii tejto osoby informovaná, napríklad aj prostredníctvom inej dotknutej inštitúcie.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti zamestnanca uvedeného v § 4 ods. 1 vzniká odo dňa vzniku právneho vzťahu, ktorý zakladá právo na príjem uvedený v § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 a 3, a zaniká dňom zániku tohto právneho vzťahu, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 172 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, predmetom nedávkového konania je rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, o poistnom v sporných prípadoch, príspevku na starobné dôchodkové sporenie v sporných prípadoch, o pokute, penále, povolení splátok dlžných súm poistného, príspevku na starobné dôchodkové sporenie, pokuty, penále a o zaradení zamestnávateľa do nebezpečnostnej triedy.

Podľa § 184 ods. 8 zákona o sociálnom poistení, nedávkové konanie sa začína na základe písomnej žiadosti účastníka konania alebo z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne.

16. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovanej dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľov nie sú dôvodné.

17. Kasačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, ako aj žalovanej, že na základe vykonanej kontroly je zrejme, že sťažovateľovi 2/, ktorého sťažovateľ 1/ prihlásil na sociálne poistenie, zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňom 03.04.2013. V konaní totiž nebol preukázaný reálny výkon práce zamestnancov sťažovateľa 1/ na území Slovenskej republiky a ani splnenie podmienok na určenie miesta podnikania. Z výsledkov kontroly je zrejme, že sťažovateľ 1/ predložil formálne doklady, ako sú pracovná zmluva, mzdový list, výplatné pásky, evidenciu dochádzky, ale nepredložil doklady preukazujúce reálny výkon práce zamestnanca, z ktorých by bolo zrejme, že sťažovateľ 2/ vykonával prácu na určenom mieste. Rovnako ani sťažovateľ 2/ počas správneho konania ako aj konania pred súdom nepreukázal, že od uzavretia pracovnej zmluvy vykonával u zamestnávateľa na území SR konkrétny dojednaný druh práce ako ani skutočný rozsah vykonávaných, resp. konkrétnych prác.

18. Kasačný súd dáva do pozornosti článok 3 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, zo znenia ktorého vyplýva, že od osôb, na ktoré sa uplatňuje základné nariadenie, sa vyžaduje, aby dotknutým inštitúciám postúpili informácie, dokumenty alebo podporné doklady, ktoré sú potrebné na posúdenie ich situácie alebo situácie ich rodín, na určenie alebo zachovanie práva povinností a na určenie uplatniteľných

právnych predpisov a ich povinností, ktoré z nich vyplývajú. Taktiež vykonávacie nariadenie v článku 16 ods. 1 a 6 stanovuje osobe vykonávajúcej činnosť vo viacerých členských štátoch povinnosť poskytnúť príslušnej inštitúcii sociálneho zabezpečenia informácie, teda samotná práva úprava vykonávacieho Nariadenia ustanovuje dôkaznú povinnosť osobe vykonávajúcej činnosť vo viacerých členských štátoch výkon svojej činnosť preukázať. Vo svetle uvedené dôkazné bremeno leží nielen na Sociálnej poisťovni, ale aj na sťažovateľoch, a túto povinnosť, ktorá im vyplývala z vykonávacieho nariadenia si riadne nespĺnili.

19. V ďalšom považuje súd za nevyhnutné uviesť, stotožňujúc sa s názorom krajského súdu, že v administratívnom a ani v súdnom konaní nebolo preukázané, že by postupom správnych orgánov došlo k porušeniu subjektívnych práv sťažovateľa 1/ aj s poukazom na to, že predmetom konania v tejto veci bol zánik povinného poistenia vo vzťahu k sťažovateľovi 2/ a nie rozhodovanie žalovanej o odvodovej povinnosti sťažovateľa 1/. Taktiež kasačný súd opätovne ako v zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 10Sžso/73/2015 zo dňa 29.03.2017 poznamenáva, že nemožno súhlasiť s názorom prezentovaným v kasačnej sťažnosti o spoločných právach, nakoľko práva a povinnosti zamestnanca, ktoré vyplývajú zo zákona o sociálnom poistení, sú rozdielne ako práva a povinnosti zamestnávateľa, a teda nejde o spoločné práva a povinnosti, hoci môžu byť založené tým istým rozhodnutím žalovanej.

20. Pozornosti kasačného súdu neuniklo, že sťažovateľ 1/ ukončil svoju podnikateľskú činnosť k 16.06.2016. Samotný zánik živnostenského oprávnenia fyzickej osoby - podnikateľa nemá vplyv na jeho spôsobilosť byť účastníkom konania v spore, ktorý vznikol z jeho podnikateľskej činnosti. Zánikom živnostenského oprávnenia fyzickej osoby - podnikateľa táto nestráca spôsobilosť byť účastníkom konania v zmysle § 35 S.s.p., pretože fyzická osoba tým nestráca spôsobilosť mať práva a povinnosti a nezbavuje ju to ani prípadných záväzkov z dovtedajšej podnikateľskej činnosti.

21. Vo vzťahu k oprávnenosti žalovanej vydať rozhodnutie o tom, že sťažovateľovi 2/ zaniklo povinné sociálne poistenie na území Slovenskej republiky kasačný súd poukazuje na vyššie citované ustanovenia zákona o sociálnom poistení, v zmysle ktorých je žalovaná oprávnená v sporných nedávkových konaniach okrem iného rozhodnúť aj o zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti sťažovateľa 2/ ako zamestnanca po tom, čo bol prostredníctvom príslušného formulára zaregistrovaný v registri poistencov žalovanej.

22. Kasačný súd taktiež dáva do pozornosti, že z predchádzajúcej rozhodovacej praxe je súdu známe, že listom zo dňa 10. decembra 2013 Sociálna poisťovňa akceptovala návrh poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS zo dňa 10. októbra 2013 na uzatvorenie spoločnej dohody medzi Sociálnou poisťovňou a poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia ZUS v súlade s článkom 16 (4) vykonávacieho nariadenia, v zmysle ktorej bolo aj sťažovateľovi 2/ určené poľské zákonodarstvo, ktoré má konečnú platnosť. Na základe uvedeného kasačný súd konštatuje, že zanikla sporná situácia pri určovaní uplatniteľných právnych predpisov aj pre sťažovateľa 2/ definitívnym určením poľského zákonodarstva v zmysle čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia. V tejto súvislosti kasačný súd musí poukázať na spätné účinky dohody medzi žalovanou a poľskou inštitúciou ZUS, hoci k uzavretiu dohody v písomnej forme došlo ku dňu 10.10.2013, kedy žalovaná akceptovala návrh poľskej inštitúcie ZUS.

23. Kasačný súd vzhľadom na námietky uplatnené sťažovateľmi uvádza, že preskúmané rozhodnutia spĺňajú požiadavku na obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 209 zákona o sociálnom poistení. Orgány verejnej správy oboch inšancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver. Kasačný súd považuje za správne tvrdenie krajského súdu, že v predmetnej veci nedodržanie procesných lehôt nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Ďalej súd poznamenáva, že rozhodnutie žalovanej č. 8519-5/2012-BA, na ktoré sťažovatelia opätovne poukazujú aj v kasačnej sťažnosti, je jediným rozhodnutím v obdobnej právnej veci ďalšou rozhodovacou praxou žalovanej prekonaný, pričom sa týka aj iného zamestnávateľa.

24. Vo svetle vyššie uvedeného kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľov sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

25. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanej nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

26. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.